

Op een bloedhete zomermiddag in 1981 zocht ik mijn afkoelingstoevlucht in de platenzaak die er toen nog was aan het Nijmeegse Koningsplein. Gesnuffel in de bakken deed mij stokken bij een zilvergrijze hoes die slechts weinig prijs gaf over de inhoud. Godot stond erop vermeld; destijds had ik zelfs van het toneelstuk nog nooit gehoord. Een vriendelijke juffrouw van omstreeks mijn eigen leeftijd verwees mij naar een zitbankje, waar ik via een koptelefoon de lp kon beluisteren die zij voor mij op de draaitafel legde.

DE EERSTE KEER

Fraaie klanken van gitaar, synths en drums streelden mijn trommelvliezen en toen de zang inzette, werd ik verbaasd door het geluidseffect dat daarop was gezet, waardoor die, geheel in harmonie met de heerlijk slepende muziek, wat bombastisch gezwollen overkwam. Ik was om en maakte de vriendelijke juffrouw, op haar verzoek, deelgenoot van mijn ervaring. Een kleine zakelijke transactie volgde, en thuisgekomen liet ik mijn broertje kennismaken met mijn nieuwste vondst. "Ja, leuk," luidde vrijwel onmiddellijk zijn reactie, "maar moet hij niet op 45 toeren?" Ik stond perplex.

In my defense: niet ik, maar de vriendelijke juffrouw die in de platenzaak werkte had het toerental gekozen, en zij zou beter hebben moeten weten. Het bleek dus inderdaad een maxi-single, zo'n fenomeen waar ik hoe dan ook al een bloedhekel aan had sinds het discotijdperk zijn intrede had gemaakt. Die 45 toeren maakten mijn beleving er niet beter op; ik vond het tempo te gehaast, en die stem, die juist zo'n indruk had gemaakt, bleek teleurstellend hoog en schrill.

Een nieuw gebruik werd geboren: ik draai die ep nog altijd op 33 toeren, in de onwrikbare overtuiging dat hij dan veel beter klinkt, en dat heeft me er zelfs toe gebracht ook elders kleine aanpassingen te maken. Zo heb ik edits gemaakt van Mike Oldfields Incantations, omdat ik ervan overtuigd ben dat de delen 1 en 2, evenals de delen 3 en 4, naadloos in elkaar over dienen te gaan, zonder de pauze die er, tegenwoordig op cd, tussen is gevoegd – Oldfield maakte immers telkens een muziekstuk dat over twee plaatkanten was verdeeld, alleen waren deze beide delen zo fors uitgevallen dat ze domweg niet op één plaatkant pasten.

Daar bleef het niet bij. Toen het digitale tijdperk was aangebroken, kon ik muziek op harde schijf zetten en er met een programmaatje kleine stukjes uit knippen. Zo kreeg Kayaks Still My Heart Cries For You vanaf 2:40 een onregelmatige maatsoort aangemeten, wat die passage in mijn ogen levendiger maakt.

Uit Wonderful World van Nine Horses knipte ik de irritant lispelende dame die een aantal malen de heerlijk dromerige sfeer komt verpesten met, wel, haar irritante gelispel. Het geniale begin en eind van King Crimson's Requiem heb ik aan elkaar geplakt omdat het me maar niet wil lukken me door het hartverscheurende geweeklaag ertussenin te worstelen.

Een paar dingetjes heb ik zo nog op mijn verlanglijstje staan. End Of The Line van Camel mag het van mij, vanaf 1:40, doen met de helft van de klappen op de snaredrum: hoe heerlijk die meedogenloze mep ook klinkt, als de tweede en de vierde (en de zesde – je voelt 'm al – etc.) achterwege blijven, wordt dat hele stuk krachtiger. En Genesis' All In A Mouse's Night zou nog net één fonkelingetje rijker worden wanneer Phil Collins' ride – je weet wel, een van de bekkens – vanaf 4:50 niet slechts "ting, ting, ting" deed maar "tiding, tiding, tiding," zoals vanaf 2:35 in Time For A Change van Split Enz.

Maar aan de andere kant, wie ben ik om zo schaamteloos arrogant te zijn om te menen pedant in te mogen grijpen in de briljante creaties van hoogbegaafde zielen voor wie ik niets dan bewondering heb? Overigens ben ik van mening dat de gitaar van Dave Stewart in Lily Was Here een fractie te hoog gestemd staat. Nee, rustig maar, ik ga alweer af, terug in mijn hok.

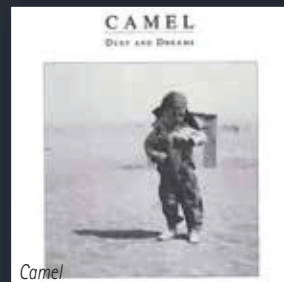
Mike Oldfield

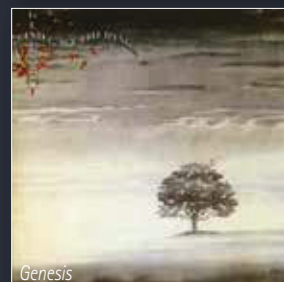
Kayak

Nine Horses

Camel

Genesis

Split Enz